

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaken nrs. 07/39302, 07/39303 en 07/39304 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, en de
voorzieningenrechter van die rechtbank en nevenzittingsplaats, van
1 november 2007 in de gedingen tussen:

appellante

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 11 oktober 2007 is ten aanzien van appellante een vrijheidsontnemende maatregel, als bedoeld in artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), toegepast, die nadien is voortgezet. Dit besluit is aangehecht.

Bij besluit van 16 oktober 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 1 november 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, voor zover thans van belang, het door appellante tegen de afwijzing van de aanvraag ingestelde beroep ongegrond verklaard en heeft die rechtbank, dezelfde nevenzittingsplaats, het door appellante tegen de vrijheidsontnemende maatregel ingestelde beroep ongegrond verklaard en het verzoek tot het toekennen van schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 november 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vw 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S.P.M. Zwinkels, ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

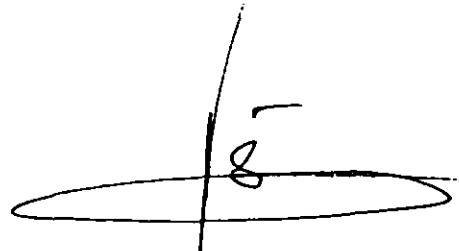
w.g. Zwinkels
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 5 december 2007

309-563.

Verzonden: 5 december 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

**Model M19 Beschikking tot aanwijzing van een ruimte of plaats ingevolge art. 6
lid 1 of lid 1 en 2 van de Vreemdelingenwet**

V-nummer :
Kmar-incidentnr. : 452849

Piketadvocaat : Tel:

Ondergetekende, Robert Klaas van Leussen, Wachtmeester der 1e klasse

ambtenaar der Koninklijke Marechaussee, belast met de grensbewaking

Overwegende dat, aan

Achternaam :
Voorna(a)m(en) :
Geslacht : Vrouwelijk
Geboortedatum :
Geboorteplaats :
Geboorteland : Dominicaanse Republiek
Nationaliteit : Burger van Dominicaanse Republiek
Burgerlijke staat : gehuwd
Tezamen met haar kinderen jonger dan 16 jaar

Invoerbewaking		AC Schiphol	
Dossier nr:			
Uitland ontvangstdatum:			
Erstelnr:			
IND ontvangst datum:		12 OKT 2007	
Registratie in INDIS	naam reiz:	سل 12/10	unit: 257
	datum:		
Invoer- controle	naam mdw:		unit
	datum:		

(X)artikel 13 juncto artikel 5 van de Verordening (EG) Nr. 562/2006 van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (voor onderdanen van derde landen)

(artikel 3, lid 1 onder d van de Vreemdelingenwet juncto artikel 8.8 of 8.5 van het Vreemdelingenbesluit
(voor personen die vallen onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer of onderdanen van België en
Luxemburg)
(eventueel hieronder overige gegevens vermelden)

wordt aan betrokkene(n) op grond van art. 6 lid 1 en lid 2 van de Vreemdelingenwet de verplichting opgelegd zich op te houden in :

Aanmeldcentrum Schiphol

Deze beschikking is door mij onmiddellijk aan de vreemdeling uitgereikt.
Nadat ik aan betrokkene de strekking en inhoud van deze aanwijzing medegedeeld had.

() in de Nederlandse taal, welke door betrokkene in voldoende mate beheerst wordt;
() in de . taal, welke door mij verbalisant en de vreemdeling in voldoende mate beheerst wordt;
(X)d.m.v. de tolk in de spaans taal van het tolkencentrum telefonisch, verklaarde hij/zij deze beschikking te begrijpen.

Schiphol, 11-10-2007

ambtenaar der Koninklijke Marechaussee, belast met de grensbewaking,
Robert Klaas van Leussen, Wachtmeester der 1e klasse

(handtekening)

ten nym HB
07-11-07

II

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 07 / 39303 (voorlopige voorziening)

AWB 07 / 39302 (beroep)

AWB 07 / 39304 (vrijheidsontneming)

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken en de voorzieningenrechter van 1 november 2007

in de zaak van:

geboren op _____ van Dominicaanse nationaliteit, verblijvende in
Zestienhoven,
verzoekster,
gemachtigde, tevens raadsman: mr. P.J.P. Dietz de Loos, advocaat te Wassenaar,

tegen:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. T. Hartsuiker, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te
's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Verzoekster heeft op 12 oktober 2007 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 16 oktober 2007 afgewezen. Verzoekster heeft tegen het besluit op 16 oktober 2007 beroep ingesteld.
- 1.2 Verzoekster heeft op 16 oktober 2007 gevraagd een voorlopige voorziening te treffen. Zij verzoekt verweerder te verbieden haar uit te zetten voordat de rechtbank op het beroep heeft beslist.
- 1.3 De ambtenaar belast met de grensbewaking heeft op 11 oktober 2007 aan verzoekster op grond van artikel 3 Vreemdelingenwet 2000 (Vw) de toegang tot Nederland geweigerd en bij besluit van diezelfde datum aan haar op grond van artikel 6, eerste en tweede lid, Vw een vrijheidsontnemende maatregel opgelegd. Verweerder heeft bij het besluit op de asielaanvraag de vrijheidsontnemende maatregel voortgezet. Verzoekster heeft op 16 oktober 2007 beroep ingesteld tegen de oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel en verzoekt om schadevergoeding toe te kennen.

zaaknummer: AWB 07 / 39303 (voorlopige voorziening)

AWB 07 / 39302 (beroep)

AWB 07 / 39304 (vrijheidsontneming)

2

- 1.4 De openbare behandeling van de geschillen heeft plaatsgevonden op 23 oktober 2007. Verzoekster is in persoon verschenen, bijgestaan door een kantoorgenoot van haar gemachtigde, mr. G. van der Steen. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.
- 1.5 Verweerder heeft op 24 oktober 2007 schriftelijk gereageerd op twee vragen van de voorzieningenrechter. De gemachtigde van verzoekster heeft op 24 oktober 2007 hierop gereageerd. Partijen hebben desgevraagd toestemming gegeven voor afdoening van de zaak zonder nadere zitting.

2. Overwegingen

Het verzoek om een voorlopige voorziening

- 2.1 Indien tegen een besluit beroep is ingesteld, kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
- 2.2 Ingevolge artikel 8:86, eerste lid, Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Er bestaat in dit geval aanleiding om van deze bevoegdheid gebruik te maken.
- 2.3 In de hoofdzaak toetst de voorzieningenrechter het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.
- 2.4 De aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is afgewezen in het kader van de zogenoemde aanmeldcentrumprocedure (ac-procedure). Een aanvraag kan in dat kader worden afgewezen, indien dit zonder schending van eisen van zorgvuldigheid binnen 48 proces-uren kan geschieden.
- 2.5 Verzoekster heeft ter onderbouwing van haar aanvraag het volgende aangevoerd. Verzoekster heeft zich sinds kort bekeerd tot het joodse geloof. Vanaf het moment dat zij naar de synagoge is gegaan, heeft zij problemen gekregen. Verzoekster is gaan protesteren nadat twee personen van hetzelfde geloof zijn vermoord. Daarna werd verzoekster gezocht door katholieke mensen. Deze personen kwamen met vreemde auto's met donkere ramen naar haar toe. Dat is drie keer gebeurd. Daarbij werd ook op verzoekster geschoten. Ook zijn mensen tijdens een bijeenkomst in de synagoge langsgekomen met wapens. Verzoekster is toen via de achterdeur gevlucht. Anderhalve maand heeft ze nog bij een vriendin in verbleven. Ook daar is zij beschoten. Van de beschietingen heeft zij aangifte gedaan, maar dit heeft niet geleid tot enig resultaat. Op 10 oktober 2007 is verzoekster het land uitgereisd.
- 2.6 Verweerder heeft zich in het bestreden besluit – samengevat – op de volgende standpunten gesteld. Het wordt niet geloofwaardig geacht dat verzoekster op enigerlei wijze betrokken is bij het joodse geloof of de joodse gemeenschap. Verzoekster heeft de haar gestelde vragen omtrent haar joodse geloof niet of onjuist beantwoord. Het overgelegde krantenartikel heeft geen betrekking op verzoekster en leidt evenmin tot

zaaknummer: AWB 07 / 39303 (voorlopige voorziening)

AWB 07 / 39302 (beroep)

AWB 07 / 39304 (vrijheidsontneming)

3

de aanname dat verzoekster haar overstap naar het naar het jodendom geloofwaardig heeft gemaakt. Dat verzoekster nog maar kort geleden is bekeerd en daarom over onvoldoende kennis beschikt over het jodendom, werpt geen ander licht op de zaak. De door verzoekster overgelegde brieven van *Commidad* leiden evenmin tot een ander oordeel. De verklaringen van verzoekster in het nader gehoor dat zij officieel nog geen joodse is, roepen een spanningsveld op met het gestelde in de zienswijze dat zij wel tot de joodse gemeenschap behoort. Verzoekster komt niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op één van de gronden genoemd in artikel 29 Vw.

- 2.7 Verzoekster heeft hiertegen in beroep het volgende aangevoerd. Verweerder heeft verzoekster niet op het goede moment gehoord. Verzoekster was medisch en geestelijk niet in orde en voelde zich onder druk gesteld, hetgeen ook naar voren komt uit het verslag van het nader gehoor. Het voortzetten van het gehoor is in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamenteel vrijheden (EVRM). Ten onrechte overweegt verweerder dat het niet geloofwaardig wordt geacht dat verzoekster zich sinds drie maanden heeft aangesloten bij de joodse congregatie. Van verzoekster mocht niet redelijkerwijs worden verwacht dat zij enige informatie kon verschaffen over het jodendom. Verweerder heeft niet kunnen tegenwerpen dat onduidelijk is gebleven wie zorg heeft gedragen voor de overgelegde brieven van de *Commidad*. Deze handelswijze is in strijd met artikel 3 en 6 EVRM. Onder verwijzing naar een krantenartikel van een student die in de Dominicaanse Republiek is vermoord, stelt verzoekster dat zij geen bescherming kan krijgen van haar autoriteiten. Ten slotte merkt verzoekster op dat zij deel uitmaakte van een groep van dertig personen. Hun relaas heeft dezelfde achtergrond. Verweerder dient hun verklaringen als getuigenverklaringen te honoreren. Bovendien had onderbavige aanvraag in het kader van de zorgvuldigheid niet binnen de *so-procedure* afgedaan mogen worden. Nader onderzoek is nodig waarom thans een vliegtuig met zoveel asielzoekers naar Nederland reist. Verzoekster komt in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, Vw.

De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

- 2.8 De gemachtigde van verzoekster heeft ter zitting aangegeven dat het standpunt dat het gehoor in strijd met artikel 3 EVRM is voortgezet, niet wordt handhaaft.
- 2.9 Een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd kan worden verleend op de in artikel 29 Vw genoemde gronden.
- 2.10 Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Bij de beoordeling worden de in artikel 31, tweede lid, Vw bedoelde omstandigheden betrokken.
- 2.11 Verweerder heeft in C14/3 (voorheen genummerd: C1/3.2) Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc) beleidsregels neergelagd over zijn beoordeling van de geloofwaardigheid van verklaringen van asielzoekers. In C14/3.3 (voorheen genummerd: C1/3.2.3) Vc heeft verweerder het volgende toetsingskader opgenomen:

zaaknummer: AWB 07 / 39303 (voorlopige voorziening)
AWB 07 / 39302 (beroep)
AWB 07 / 39304 (vrijheidsontneming)

4

Voor de toetsing van de geloofwaardigheid van het relaas is van belang of afbreuk wordt gedaan aan die geloofwaardigheid doordat sprake is van een van de omstandigheden als genoemd in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, Vw. Indien zulks niet aan de orde is, wordt het relaas in beginsel geloofwaardig bevonden indien de vreemdeling op alle vragen zo volledig mogelijk heeft geantwoord en het relaas innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is.

- 2.12 De rechtbank stelt allereerst vast dat verweerder in het bestreden besluit niet een omstandigheid als genoemd in artikel 31, tweede lid, Vw aan verzoekster heeft tegengetrokken.
- 2.13 Verweerder heeft aan verzoekster kunnen tegenwerpen dat zij de tijdens het nader gehoor gestelde vragen over het joodse geloof niet of onjuist heeft beantwoord. Zo heeft zij niet de naam kunnen noemen van het heilige boek, niet de naam kunnen noemen van de rabbijn die de synagoge leidt, niet de namen kunnen noemen van de joodse profeten, geschriften, gebeden, of de joodse taal of hoe de rustdag wordt genoemd. Ook heeft zij geen enkele feestdag kunnen noemen of wanneer het joodse Nieuwjaar wordt gevierd. Voorts heeft zij weinig kunnen vertellen over de joodse rituelen en gebruiken, de betekenis van kleding, gebeden, feestdagen en wat het beloofde land is. Ook heeft verzoekster geen beschrijving of tekening van de synagoge kunnen geven, terwijl zij in het nader gehoor heeft verklaard dat zij in de synagoge zes keer een dienst heeft bezocht.
- Op grond van het vorenstaande heeft verweerder in redelijkheid kunnen concluderen dat verzoekster niet geloofwaardig heeft gemaakt dat zij op enigerlei wijze betrokken is bij het joodse geloof of de joodse gemeenschap. Het standpunt van verzoekster dat verweerder voormelde conclusie niet heeft kunnen trekken, omdat verzoekster steeds heeft aangegeven niets van het joodse geloof af te weten, een lage opleiding te hebben en alleen naar de bijeenkomsten te zijn gegaan om te luisteren, kan niet leiden tot een ander oordeel. Gezien de omstandigheid dat verzoekster heeft verklaard al drie maanden deel te hebben uitgemaakt van de joodse gemeenschap en een aantal keren een synagoge te hebben bezocht, mocht verweerder van haar verwachten dat zij enige kennis heeft van het joodse geloof, de joodse gemeenschap en de uiterlijke kenmerken van de door haar bezochte synagoge.
- 2.14 Verweerder heeft voorts kunnen concluderen dat het door verzoekster overgelegde krantenartikel over een jongen die in Frankrijk asiel heeft aangevraagd en die vervolgens bij terugkeer naar de Dominicaanse Republiek is vermoord, niet tot het oordeel leidt dat verzoeksters asielaanvraag geloofwaardig is. Niet is gebleken dat hetgeen in het krantenartikel staat geschreven betrekking heeft op verzoekster dan wel in relatie kan worden gebracht met haar asielaanvraag. Daarbij is van belang dat verzoekster met dat krantenartikel haar gestelde betrokkenheid bij het joodse geloof dan wel de joodse gemeenschap in haar land van herkomst niet aannemelijk heeft gemaakt.
- 2.15 Ten aanzien van de door verzoekster bij de zienswijze overgelegde brieven van Comunidad van 14 oktober 2007, overweegt de voorzieningenrechter als volgt. Ter zitting heeft verzoekster verklaard dat een mede-asielzoeker tijdens de ac-procedure contact heeft opgenomen met iemand van de joodse gemeenschap in de Dominicaanse Republiek en dat diegene de brieven naar Nederland heeft gefaxt. Verweerder heeft per brief van 24 oktober 2007 aangegeven dat geen origineel

zaaknummer: AWB 07/39303 (voorlopige voorziening)
AWB 07/39302 (beroep)
AWB 07/39304 (vrijheidsontneming)

5

exemplaar van de brieven voorhanden is, zodat de brieven niet op authenticiteit kunnen worden onderzocht. Die informatie van verweerder strookt ook met de verklaring die door de asielzoekster is afgelegd in de beroepszaak met het nummer AWB 07/39394, welke zaak eveneens op de zitting van 24 oktober 2007 en na die van verzoekster is behandeld (een afschrift van de uitspraak in die zaak wordt bijgevoegd bij de verzending aan verzoekster van de onderhavige uitspraak). Mede gelet op het voorgaande heeft verweerder op grond van verzoekers verklaringen over het joodse geloof, de joodse gemeenschap en de synagoge kunnen concluderen dat het dusdanig ongelooftwaardig is dat verzoekster deel uitmaakte van de joodse gemeenschap dat aan de inhoud van de brieven van 14 oktober 2007 voorbij kan worden gegaan. Het namens verzoekster, in relatie tot de waardering door verweerder van de inhoud van voormelde brieven, gedane beroep op artikel 6 EVRM kan niet slagen, reeds omdat dit artikel volgens vaste rechtspraak niet van toepassing is op procedures die zien op beslissingen betreffende binnenkomst, verblijf en uitzetting van vreemdelingen (zie onder meer de uitspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 5 oktober 2000, JV 2000, 264).

- 2.16 Gelet op hetgeen is overwogen bij de rechtsoverwegingen 2.13 tot en met 2.15 en met toepassing van de in C14/33 Vc weergegeven maatstaf, heeft verweerder in redelijkheid kunnen concluderen dat het asielrelaas van verzoekster ongelooftwaardig is.
- 2.17 Verweerder was, naar het oordeel van de voorzieningenrechter, niet gehouden de verklaringen van de asielzoekers die samen met verzoekster vanuit de Dominicaanse Republiek zijn ingereisd te betrekken bij de beoordeling van de aanvraag van verzoekster. Het is aan verzoekster om zelf geloofwaardige verklaringen af te leggen over de omstandigheden die volgens haar de rechtsgrond vormen voor verlening van de gevraagde verblijfsvergunning en reeds op grond van die verklaringen heeft verweerder kunnen concluderen dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b dan wel c, Vw voor die vergunning in aanmerking komt.
- 2.18 Verzoekster heeft niet onderbouwd waarom zij in aanmerking dient te komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw. Derhalve bestaat evenmin grond voor het oordeel dat zij aannemelijk heeft gemaakt dat zij op die grond in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.
- 2.19 Er is dus geen grond voor het oordeel dat verweerder de aanvraag van verzoekster op ontoereikende gronden heeft afgewezen.
- 2.20 Het in het beroepsschrift betrokken standpunt dat de asielaanvraag van verzoekster ten onrechte in de AC-procedure is afgedaan omdat onderzocht dient te worden of er, gelet op de omvang van de groep van landgenoten waarmee verzoekster is ingereisd (20 á 30 personen), sprake is van georganiseerde mensensmokkel, volgt de rechtbank niet. Daartoe is redengevend dat verzoekster zelf nimmer heeft verklaard dat er sprake is geweest van mensensmokkel en niet gebleken is dat zij daarvan aangifte heeft gedaan.
- 2.21 De voorzieningenrechter zal het beroep ongegrond verklaren.

zaaknummer: AWB 07 / 39303 (voorlopige voorziening)
AWB 07 / 39302 (beroep)
AWB 07 / 39304 (vrijheidsontneming)

6

2.22 Nu in de hoofdzaak wordt beslist, zal de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening afwijzen.

2.23 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

Het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel

2.24 Indien de rechtbank bij het beroep van oordeel is dat de toepassing of tenuitvoerlegging van de maatregel in strijd is met de Vreemdelingenwet 2000 dan wel bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is, verklaart zij ingevolge artikel 94, vierde lid, Vw het beroep gegrond. Indien de rechtbank de opheffing van een maatregel strekkende tot vrijheidsontneming beveelt, kan zij ingevolge artikel 106, eerste lid, Vw aan de vreemdeling een vergoeding ten laste van de Staat toekennen.

2.25 Ingevolge artikel 6, eerste en tweede lid, Vw kan de vreemdeling aan wie toegang tot Nederland is geweigerd worden verplicht zich op te houden in een door de ambtenaar belast met de grensbewaking aangewezen ruimte of plaats die is beveiligd tegen ongeoorloofd vertrek.

2.26 Eiseres voert aan dat de inbewaringstelling disproportioneel is.

De rechtbank overweegt als volgt.

2.27 De rechtbank ziet geen grond voor het oordeel dat de toepassing of tenuitvoerlegging van de vrijheidsontnemende maatregel in strijd is met de Vreemdelingenwet 2000 dan wel bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is. Daarbij acht de rechtbank van belang dat de voorzieningenrechter het beroep tegen de afwijzing van de asielaanvraag ongegrond zal verklaren.

2.28 De rechtbank zal het beroep ongegrond verklaren.

2.29 De rechtbank zal het verzoek tot het toekennen van schadevergoeding afwijzen, omdat zij de opheffing van de vrijheidsontnemende maatregel niet zal bevelen.

2.30 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte kosten.

3. **Beëindiging**

De voorzieningenrechter:

3.1 verklaart het beroep tegen het besluit tot afwijzing van de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning ongegrond;

3.2 wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

De rechtbank:

3.3 verklaart het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel ongegrond;

zaaknummer: AWB 07 / 39303 (voorlopige voorziening)

AWB 07 / 39302 (beroep)

AWB 07 / 39304 (vrijheidsontneming)

7

3.4 wijst het verzoek tot het toekennen van schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. L.M. Kos, rechter, tevens voorzieningenrechter, en op 1 november 2007 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van mr. A.W. Martens, griffier.

Afschrift verzonden op :

- 1 NOV. 2007

Coll: AMT

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover deze het beroep tegen het besluit tot afwijzing van de asielaanvraag, het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel en het verzoek om toekenning van schadevergoeding betreft, hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen een week na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak. Tegen deze uitspraak staat, voor zover deze de voorlopige voorziening betreft, geen hoger beroep open.

Voor eensluidend afschrift.

De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

DE LOOS & SCHRIJVER

ADVOCATEN

DE LOOS & SCHRIJVER ADVOCATEN B.V.
K.v.K. Maaglanden nr. 27167281

Mr P.J.Ph. Dietz de Loos
Mw Mr M.S.M. Dietz de Loos-Schrijver

Mr G. van der Steen

- Specialisatie Insolventierecht
- Specialisatie Strafrecht Lid NVSA

Langstraat 58b - Brinkhof Passage
2242 KN Wassenaar

Telefoon : +31(0)70 - 511 92 63
Telefax : +31(0)70 - 511 45 52
E-mail : info@deloos-schrijver.nl

Alle correspondentie:
Postbus 453
2240 AL Wassenaar

Raad van State
t.a.v. Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

Per telefax: 070 365 13 80

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
6104-C 06 NOV 2007	
ZAAKNR.	200707744
AAN:	200707745
BEHANDELD: DD:	PAR

Uw ref:
Onze ref: 9804/P/AWW
Betreft: hoger beroep

Wassenaar, 6 november 2007

Geachte heer, mevrouw,

Ingesloten treft u aan een hoger beroepschrift met het verzoek dit in behandeling te nemen.

Dank voor uw medewerking.

Hoogachtend

po.

Mr P.J.Ph. Dietz de Loos

Toevoeging is aangevraagd

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

Onze ref: -9804/P/AWW

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
06 NOV 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Het eventueel in deze zaak verschuldigde griffierecht dient ten laste gebracht te worden van onze rekening-courant met nummer 705-151R

HOGER BEROEPSCHRIFT

Geeft eerbiedig te kennen:

, van Dominicaanse nationaliteit, geboren op
hierna te noemen appellante, te dezer zake woonplaats kiezende te Wassenaar aan de Langstraat 58b ten kantore van Mr P.J.Ph. Dietz de Loos, die door haar bepaaldelijk wordt gevolmachtigd om haar in onderhavige procedure te vertegenwoordigen.

Allereerst wordt nadrukkelijk verwezen naar de bij dit hoger beroep ingesloten formulieren "Machtiging Hoger Beroep Vreemdelingenzaken" (Prod.1).

Het hoger beroepschrift richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, sector bestuursrecht, nevenzittingsplaats Haarlem van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken en de voorzieningenrechter van 1 november 2007, (AWB 07/39303 [vovo], 07/39302 [beroep] en 07/39304 [vrijheidsontneming]), waarbij is geoordeeld dat de voorzieningenrechter het beroep tegen het besluit tot afwijzing van de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning ongegrond heeft verklaard en het verzoek om voorlopige voorzieningen heeft afgewezen alsmede dat de rechtbank het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel ongegrond heeft verklaard en het verzoek om toekenning van de schadevergoeding heeft afgewezen (Prod. 2).

Appellante is het niet eens met voornoemde uitspraak en komt daarvan deswege in hoger beroep bij uw Afdeling Bestuursrechtspraak en wel op grond van het volgende.

Appellante is van mening dat het onderzoek dat geleid heeft tot de bestreden uitspraak d.d. 1 november 2007 onzorgvuldig is geweest (strijd met artikel 3:2 Awb).

Daarbij is tevens sprake van een onevenredige belangenafweging, althans heeft verweerder de rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen niet zorgvuldig afgewogen terwijl de voor Appellante nadelige gevolgen van de bestreden uitspraak onevenredig nadelig zijn in verhouding tot de met de bestreden uitspraak te dienen doelen.

In opgemelde aangelegenheid heeft verweerder in redelijkheid niet tot bestreden uitspraak kunnen komen, reden waarom dit niet in stand kan blijven.

Ten onrechte overweegt en beslist de rechtbank onder 2.8. van de bestreden beschikking dat de gemachtigde van appellante ter zitting heeft aangegeven dat het standpunt dat het gehoor in strijd met artikel 3 EVRM is voortgezet, niet wordt gehandhaafd. Immers, zulks is wel degelijk het geval.

Feitelijk heeft een verhoor plaatsgevonden, zoals uit overweging 2.7. van de bestreden beschikking blijkt, terwijl appellante medisch en geestelijk niet in orde was en zich onder druk gesteld voelde hetgeen ook naar voren komt uit het verslag van nader gehoor. Dit standpunt blijft dan ook onverkort van kracht, temeer nu zulks de feitelijke situatie is geweest tijdens het nader gehoor, terwijl verweerder daar onvoldoende oog en aandacht voor heeft gehad om de procedure hoe dan ook binnen de 48 uur van de AC-procedure af te doen.

Ten onrechte overweegt en beslist de rechtbank onder 2.13 van de bestreden beschikking dat verweerder terecht aan appellante heeft kunnen tegenwerpen dat zij tijdens het nader gehoor gestelde vragen over het Joodse geloof niet of onjuist heeft beantwoord.

Immers, het is juist dat appellante onvoldoende antwoord heeft gegeven op de gestelde vragen, echter, zij heeft daar een verschoonbare reden voor opgegeven waarop zij die antwoorden niet althans niet juist kon geven. Appellante heeft steeds aangegeven niets van het Joodse geloof af te weten, een lage opleiding te hebben en alleen naar de bijeenkomsten te zijn gegaan om te luisteren.

Ook al is appellante al drie maanden in contact geweest met de Joodse gemeenschap en een aantal keren een synagoge heeft bezocht, mag niet zonder meer de conclusie getrokken worden door verweerder dat van appellante verwacht mag worden dat zij enige kennis heeft van het Joodse geloof, de Joodse gemeenschap en de uiterlijke kenmerken van de door haar bezochte synagoge.

Immers, het is duidelijk uit de gehele context van het relaas van appellante dat zij de sfeer van het Joodse geloof opzocht en zich daartoe aangetrokken voelde. Een en ander gesteld naast de geringe opleiding en ook duidelijk het summiere karakter van de informatie welke aan haar werd verstrekt, mag niet zonder meer de conclusie getrokken worden dat het relaas van appellante in beginsel ongeloofwaardig is en dat het relaas niet innerlijk consistent is en niet aannemelijk is en niet strookt met wat over de algehele situatie in het land van herkomst bekend is. In deze kan de conclusie welke de rechtbank in deze heeft getrokken, niet gedragen worden door het aangegeven feitenrelaas van appellante.

Voorts heeft de rechtbank onder 2.14 ten onrechte overwogen en beslist dat het door appellante overgelegde krantenartikel over een jongen die in Frankrijk heeft aangevraagd en die vervolgens bij terugkeer naar de Dominicaanse republiek is vermoord, niet tot het oordeel leidt dat het asielrelaas van appellante geloofwaardig is op basis van de overweging dat niet gebleken is dat hetgeen in het krantenartikel staat geschreven betrekking heeft op appellante danwel in relatie kan worden gebracht met haar asielaanvraag.

Immers, zulks is lijnrecht in tegenspraak met hetgeen uit niet alleen het krantenartikel volgt maar tevens de verklaringen die afgelegd zijn door de andere 30 asielzoekers die met het betreffende vliegtuig waarin ook appellante zat, is afgelegd. Kort en zakelijk hebben zij allen verklaard dat de jonge die in Frankrijk asiel heeft aangevraagd, behoorde tot dezelfde Joodse gemeenschap als appellanten en vervolgens na terugkeer in de Dominicaanse republiek in koele bloede is vermoord.

Hieruit volgt dan ook direct de vrees voor vervolging op basis van geloof en een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM waarom appellante asiel heeft aangevraagd in Nederland.

Ten onrechte overweegt en beslist de rechtbank onder 2.15 dat de brieven welke binnen de 48 uur setting van de asielaanvraagprocedure naar Nederland per fax zijn verzonden, niet meegewogen kunnen worden in de procedure van appellante omdat het hier faxen betreft waarvan een origineel exemplaar niet voorhanden is, zodat de betreffende brieven niet authenticiteit kunnen worden onderzocht.

Vervolgens wordt ten onrechte gesteld dat het namens appellante, in relatie tot de waardering door verweerder van de inhoud van voormelde brieven gedane beroep op artikel 6 EVRM niet kan slagen, reeds omdat dit artikel volgens vastrechtspraak niet van toepassing is op procedures die zien op beslissingen betreffende binnenkomst, verblijf en uitzetting van vreemdelingen, zie onder meer de uitspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens van 5 oktober 2000 (JV 2000, 264).

Immers, de uitspraak van 5 oktober 2000 (EHRM,3965/98 vs Frankrijk) gaat over een andere kwestie dan het beroep op artikel 6 dat appellante heeft gedaan. In de zaak van 5 oktober 2000 heeft een beroep gedaan op artikel 6 lid 1 EVRM wegens de volgens hem onredelijk lange procedure over het uitzettingsbevel en het verbod gedurende 10 jaar Frans grondgebied te betreden. Het Hof heeft het eerder ingenomen standpunt van de commissie gedeeld dat beslissingen betreffende binnenkomst, verblijf en uitzetting van vreemdelingen niet de vaststelling bevatten van hun burgerlijke rechten of plichten of een strafrechtelijke tenlastelegging in de zin van artikel 6, eerste lid EVRM. Voorts heeft het Hof aangegeven dat de bepalingen van het Verdrag gezien moeten worden in het licht van het hele verdragskader inclusief de protocollen. In dit verband bevat artikel 1 protocol nr 7 procedurele waarborgen toepasbaar bij de uitzetting van vreemdelingen. Aanvullend heeft het Hof opgemerkt dat de preambule bij dit protocol refereert aan het nemen van verdere stappen ter waarborging van collectieve handhaving van zekere rechten en vrijheden in de zin van het Verdrag.

Samengenomen laten deze bepalingen zien dat de lidstaten er zich van bewust waren dat artikel 6, lid 1 niet toepassing is op procedures tot uitzetting van vreemdelingen en aanvullende maatregelen wensten te nemen op dit gebied. Deze constructie wordt ondersteund door het toelichtend rapport bij protocol nr 7 dat waarborgen bevat speciaal voor het uitzetten van vreemdelingen (JV 2000/264 met noot ; RV 2000. 6 1).

Uit het voorgaande volgt duidelijk dat de uitspraak waar de rechtbank in de bestreden beschikking aan refereert een geheel andere situatie op het oog heeft dan de situatie waar appellante in deze een beroep op heeft gedaan. In deze is naar voren gebracht dat de aanvraag van appellante plaatsvindt binnen de 48 uur van de AC-procedure Schiphol, dat voorts daarbij tevergeefs geprobeerd is telefonisch contact te krijgen met de Dominicaanse republiek en dat daardoor een onredelijke vertraging is opgetreden in de procesrechtelijke positie en het aanvoeren van noodzakelijke gegevens ter adstructie van het asielrelaas van appellante, waarbij tenslotte faxberichten zijn verkregen en waar thans van tegengeworpen wordt dat deze niet op authenticiteit kunnen worden gecontroleerd, sprake is dat tegenwerpen een behandeling betekent in strijd met artikel 6, juncto 3 EVRM, terwijl daar ook geen herstelbaarheid meer voor bestaat of bestond.

Artikel 6 is evenals artikel 3 EVRM de hoeksteen van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens. Het doortrekken van de beslissing van 5 oktober 2000, JV 2000, 264 naar de procedureregels binnen de asielaanvraagprocedure impliceert dat daarmee een beroep op artikel 3 EVRM illusoir gemaakt kan worden.

Verwezen wordt naar de uitspraak

Het beroep dat appellante gedaan heeft artikel 6 EVRM, juncto 3 EVRM is dan ook niet in strijd met de uitspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens van 5 oktober 2000, nr 39652/98.

Anders oordelen betekent in feite strijd met artikel 3 EVRM nu een standpunt dat een beroep op artikel 6 EVRM niet kan slagen, in feite neerkomt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM nu daardoor het beroep van appellante op bescherming ex artikel 3 EVRM door de volstrekt onzorgvuldige procedure, welke gevoerd is en wordt door verweerder, illusoir is gemaakt en wordt gemaakt.

Gezien het voorgaande heeft de rechtbank onder punt 2.16 van de bestreden uitspraak ten onrechte geoordeeld dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen concluderen dat het asielrelaas van appellante ongeloofwaardig is.

Ten onrechte overweegt en beslist de rechtbank onder 2.17 van de bestreden uitspraak dat verweerder naar het oordeel van de Voorzieningenrechter niet gehouden is de verklaringen van de asielzoekers die samen met appellante vanuit de Dominicaanse republiek zijn ingereisd, te betrekken bij de beoordeling van de aanvraag van appellante, temeer nu daarbij op ongemotiveerde wijze aan een bewijsaanbod van appellante is voorbij gegaan en derhalve eveneens sprake is van strijd met artikel 6 juncto 3 EVRM op basis van dezelfde gronden als hiervoor aangevoerd.

Door de betrokken andere asielzoekers niet te horen, terwijl zij wel degelijk voorhanden waren en eenvoudig gehoord konden worden, is door verweerder willens en wetens de procespositie van appellante geschaad en heeft verweerder dan ook niet tot het oordeel kunnen komen dat het asielrelaas van verzoekster ongeloofwaardig is.

Ten onrechte overweegt en beslist de rechtbank onder 2.18 dat appellante niet onderbouwd heeft waarom zij in aanmerking dient te komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid aanhef en onder d Vw nu het volstrekt duidelijk is dat appellante dit gedaan heeft, verwezen wordt naar pagina 2 van het aanvullend verzoek- en beroepschrift asiel waarbij appellante heeft aangegeven dat terugkeer naar het land van herkomst van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar, nu immers duidelijk is geworden dat sprake is van een vervolging op basis van godsdienst, terwijl uit het gehele relaas en de beroepsgronden van appellante blijkt dat zij aangeeft zelf een reëel risico op vervolging te lopen en ook daar de vrees voor heeft.

In deze heeft appellante niet alleen een beroep gedaan op de d grond maar ook op de a, b en c grond.

Ten onrechte overweegt en beslist de rechtbank onder 2.20 van de bestreden uitspraak dat de rechtbank niet het argument volgt dat de asielaanvraag van verzoekster ten onrechte in de AC-procedure is afgedaan omdat onderzocht dient te worden of er, gelet op de omvang van de groep van landgenoten waarmee verzoekster is ingereisd (20 a 30 personen), sprake is van georganiseerde mensensmokkel omdat daartoe redengevend is dat appellante zelf nimmer heeft verklaard dat er sprake is geweest van mensensmokkel en niet gebleken is dat zij daarvan aangifte heeft gedaan.

Immers, in deze heeft verweerder een eigen verantwoordelijkheid uit hoofde van de opsporing van strafbare feiten enerzijds terwijl de wijze waarop mensensmokkel plaatsvindt enerzijds een strafdelict is maar ook anderzijds past binnen de verantwoordelijkheid welke verweerder heeft bij het toezicht op binnentreden in Nederland.

Derhalve ook zonder dat aangifte gedaan is door appellante had verweerder bij een zo omvangrijke binnenkomst van personen uit een land, allen met hetzelfde of vergelijkbare asielrelaas deze zaak niet binnen de 48 proces uren af mogen doen, doch eerst een gedegen onderzoek moeten instellen naar de achtergrond, het relaas en ook de vraag of geen sprake is van georganiseerde mensenhandel/smokkel. De ogen hiervoor sluiten is zondermeer onzorgvuldig.

Gezien het voorgaande is appellante dan ook van mening dat de rechtbank ten onrechte gebruik heeft gemaakt van de bevoegdheid gegeven in artikel 8:86 lid 1 Awb om in de voorlopige voorzieningenprocedure onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak ten onrechte oordelend dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak.

Ten onrechte overweegt en beslist de Voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening af te wijzen en dat er geen grond is verweerder in de proceskosten te veroordelen.

Ten onrechte overweegt en beslist de rechtbank vervolgens ook het beroep tegen het besluit tot afwijzing van de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning ongegrond te verklaren, het verzoek om een voorlopige voorziening af te wijzen en het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel ongegrond te verklaren alsmede het verzoek tot het toekennen van schadevergoeding af te wijzen.

REDENEN WAAROM

Appellant zich tot Uw afdeling Bestuursrechtspraak wendt met het eerbiedig verzoek de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage in Awb 07/39303 (vovo) en Awb 07/39302 (beroep) en Awb 07/393 04 (vrijheidsontneming) d.d. 1 november 2007 te vernietigen en opnieuw rechtdoende aan appellante alsnog een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verstrekken, alsmede de vrijheidsontnemende maatregel op te heffen nu deze disproportioneel is onder het toekennen van de gebruikelijke schadevergoeding voor iedere dag dat appellante in bewaring heeft gezeten tot op de dag van opheffing daarvan.

Subsidiar appellante te verwijzen naar een open OC ter verdere behandeling van haar asielaanvraag, alles met veroordeling van verweerder in de kosten van alle procedures.

Wassenaar, 7 november 2007

Gemachtigde
